

Camellia

งาน
อุ่นไต้ยง
บ่าวไม่ทำ
ขอหาเงิน
ไปวันๆ
ได้ไหมเจ้าคะ!

稻香小农女

6

จบ

万人不迷 วานเหรินปู้หมี เซียน

ซัวหลาน เปา

CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 248 พักพิ้น

โจวป้อยิ้มขึ้นชมพลงโหน้มตัวลงไปกอดนางแผ่วเบา เขาอยากกอดนางแน่นๆ แต่ร่างกายของคนในอ้อมกอดบอบบางดังปุยฝ้าย ผอมบางเกินกว่าจะโอบกอด ดังนั้น เขาจึงไม่กล้าออกแรงกอดรัดนางไปมากกว่านี้ เพราะกลัวนางเจ็บปล่อยให้น้ำตาไหลลงบนหมอนของนางเงียบๆ เขาวางก้นว่าสตรีคลอดบุตรเปรียบเสมือนเปิดประตูสู่ปรโลก ในอดีต เรื่องนี้ช่างห่างไกลจากตัวเขายิ่งนัก เหมือนตำนานเรื่องหนึ่งก็ไม่ปาน ทว่าเมื่อเกิดขึ้นกับภรรยาตนเองในตอนนี้ โจวป้อรู้สึกหวาดกลัวจับใจ

โจวป้อแอบดีใจ เพราะสตรีที่เสียชีวิตจากการคลอดบุตรในแคว้นต้าซุ่นมีไม่น้อย โชคดีที่มีท่านพ่อตาอยู่เคียงข้าง เมื่อนึกถึงโชคชะตา ก็นับว่ามีบุญยิ่งนัก หลังจากครบครวัตรตกต่ำแล้ว ก็ได้เจอเส่วเจี้ยน ขณะที่เขากำลังจะตาย ก็ได้พบกับสวีฉงอัน และได้พบสวีฉงอัน ก็เพราะความฉลาดหลักแหลมของเส่วเจี้ยน เส่วเจี้ยน เส่วเจี้ยน เส่วเจี้ยน เจ้าคือพรที่สวรรค์ประทานมา

ให้ข้าจริง ๆ! เสर्वเจียน ไม่ว่าเจ้าจะมาจากที่แห่งใด ข้าจะไม่มีวัน
ให้เจ้าไปจากข้าอีกเป็นอันขาด!

เสर्वเจียนมีนงกับน้ำตาของเขา จึงไม่ได้ผลักออก
แต่อย่างใด เพียงกอดตอบแผ่วเบาและพยายามเอื้อมมือ
เช็ดน้ำตาให้ แต่เขากลับกอดมือทั้งสองข้างไว้ ทำให้นางดึงมือ
ออกไม่ได้ นางคิดทบทวนอย่างละเอียด นางไม่ได้ความจำเสื่อม
อ้อ จริงสิ! ที่นี่คือห้องคลอด! เป็นห้องที่นางอยู่ตอนคลอดลูก!
นางนึกออกเสียที คิดได้เช่นนั้นก็ยกมือลูบหน้าท้องทันที แม้จะ
ยังมีอาการบวมอยู่บ้าง แต่เห็นได้ชัดว่าคลอดแล้ว นางยังคง
จดจำความเจ็บปวดเจียนตายก่อนคลอด รวากับมีคนตะโกน
ข้างหูตลอดเวลา ลูกแม่! เกิดอะไรขึ้นกับลูกหรือไม่ “ลูก!
คุณชายใหญ่ ลูกของเราอยู่ไหน”

โจวป้อรีบกอดตัวนางไว้ “เด็กโง่ ลูกนอนหลับอยู่ห้องข้างๆ
นี่เอง”

เขาโกหกหน้าตาย จะให้เขาบอกว่าระหว่างที่นาง
นอนหมดสติ เขาก็ไม่อาจดูแลลูกได้เช่นกัน จึงต้องให้สูหยินตู้
อุ้มออกไปก่อน เขายังคงกุมมือเสर्वเจียนไว้ รู้สึกได้ถึงความ

เรียบเนียนและบอบบางของฝ่ามืออีกฝ่าย รวากับว่าถ้าออกแรงมากเกินไปจะทำข้อมือนางหักได้

ทั้งสองหายใจรดกัน ใบหน้าเสิร์ฟเจียนเริ่มร้อนฉ่า พวกเขา ยังโอบกอดกันอย่างแผ่วเบา ไม่มีใครพูดอะไร มีเพียงเสียง เปลวเทียนวูบดับเป็นระยะๆ ทว่ากลับให้ความรู้สึกสงบมากยิ่งขึ้น การได้สิ่งที่เกือบสูญเสียไปกลับคืนมาทำให้คนหนึ่ง ดำดิ่งและรู้สึกหวงแหนมากกว่าเดิม

สัปดาห์เสิร์ฟเจียนก็ผลัดโจวป้อออกเบาๆ เอ่ยว่า “ลูกขึ้น... แค็กๆ ลูกขึ้นมาคุยกันดีๆ” คงเพราะหลับไปนาน ริมฝีปากนาง จึงแห้งผาก

โจวป้อนึกขึ้นได้จึงรีบผละจากนาง ลงเตี๋ยงไปหยิบน้ำอุ่น “เข้าประคองเจ้าค่อยๆ ลูกนี่ นี่ เจ้าดื่มช้าๆ หนอยสิ เจ้าดื่มช้าลงหน่อยได้หรือไม่...”

“ก็ข้าหิวน้ำนี่นา” เสิร์ฟเจียนดื่มน้ำเสร็จก็อึ้งหมอน แล้วพูดขึ้นเนือๆ ริมฝีปากอ่อนนุ่มส่องประกายวาวชุ่มชื้นได้แสงเทียน จากนั้นหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ “ไม่ใช่แค่หิวน้ำ ยังหิวข้าวนิดหน่อยด้วย...”

“รอสักครู่” โจวป๋อเดินไปที่ประตู พุดกับบ่าวที่เฝ้าอยู่นอกห้องสองสามประโยค

ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังจากข้างนอก ม่านประตูถูกเปิดออกเบาๆ เสี่ยวเหมย เสี่ยวหลี และเสี่ยวชิงเข้ามาพร้อมกันสามคน “ฮูหยินน้อย ท่านฟื้นแล้วหรือเจ้าคะ ท่านฟื้นแล้ว!”

“ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เป็นอะไร” เสว้เจี้ยนมองใบหน้าของเด็กสาวสามคนที่ดีใจจนน้ำตาอาบแก้ม

เสี่ยวเหมยประนมมือไหว้ หลับตาลงด้วยแรงศรัทธา แล้วสวดมนต์เสียงพึมพำ รวากับกำลังอธิษฐานขออะไรบางอย่าง

“เดี๋ยวบ่าวไปเอาโจ๊กมาให้ฮูหยินน้อยนะเจ้าคะ” เสี่ยวหลีมองนางอย่างพิจารณา ก่อนจะหันกายเดินออกไปนอกห้อง

มีเสียงโหวกเหวกโวยวายเล็กน้อยตรงหน้าประตู แต่ก็เงียบสงบลงในไม่ช้า สักพักเสี่ยวหลีก็ยกถ้วยโจ๊กน้ำตาลแดงกุกก๋าย¹ เข้ามา ท่านผู้เฒ่าสวี่บอกว่าโจ๊กนี้จะช่วยให้เส้นลมปราณ

¹ โจ๊กน้ำตาลทรายแดงกุกก๋ายประกอบด้วย ตังกุก อบเชยจีน น้ำตาลทรายแดง และข้าวเจ้าปอนิกาขัดสี

อบอุ่น ขจัดความเย็น มีผลขจัดลุ่มเลือดและหยุดเลือด เต็มพลังชีและบำรุงเลือด ก่อนที่นางจะก้าวไปข้างหน้า โจวป๋อก็เข้ามาคว้าถ้วยโจ๊กไปจากมือนางแล้ว จากนั้นพูดอย่างเกร็งๆ ว่า “หลายวันนี้ พวกเจ้าเหนื่อยมากแล้ว”

เสว้เจี้ยนสမ်ผัสได้ถึงอิทธิพลของมุกผีต นางไม่รู้จะพูดอะไรดี หันไปมองสีหน้าของสาวใช้ทั้งสามคนที่ตอนนี้พากันตกใจจนแข็งค้างไปหมดแล้ว

สวี่ฉงอันอาศัยอยู่ที่ตระกูลโจว แม้ว่าจะตึกแล้ว โจวป๋อก็ยังให้คนตามเขามาตรวจอย่างไม่เกรงใจแม้แต่หน่อย สวี่ฉงอันแม้ปากจะบ่นกระปอดกระแปดแต่ก็ยังจับชีพจรแล้วปรับตัวยาทที่อ่อนลงให้ เรื่องใหญ่อะไรถึงกับต้องปลุกเรียกคนแก่กลางดึกเช่นนี้ แม่หนูน้อยเสว้เจี้ยนแค่อ่อนแอ ไม่ใช่เรื่องผิดแปลกอันใด! แล้วเขาคควรจะปล่อยให้สามภรรยาคุณี้เรียกใช้ตามอำเภอใจหรือไม่

แม้เสว้เจี้ยนจะอยากเลี้ยงลูกเอง แต่ลูกยังคงอยู่ในความดูแลของซูหยินตุ้ และเป็นความจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ตอนที่เสิร์ฟเจี้ยนให้กำเนิดบุตรชาย ยังเป็นช่วงกลางเดือน
ห้าที่อากาศกำลังร้อน บัดนี้แม้เธอจะห่มผ้าห่มผืนหนาสองผืน
แต่ก็ยังหนาวสั่นไปทั้งตัว ไม่ใช่เพราะร่างกายอ่อนแอเพียง
อย่างเดียว แต่เป็นเพราะอากาศที่เริ่มเย็นลงด้วย

เสิร์ฟเจี้ยนต้องนอนบนเตียงสามสี่เดือนเพราะคลอดลูก
นางได้สัมผัสถึงข้อได้เปรียบของสังคมยุคปัจจุบันที่ชีวิตไม่ได้
เปราะบาง เสี่ยงอันตรายกระทั่งคลอดลูกก็อาจจะเสียชีวิตได้
อย่างคนสมัยโบราณ

โจวป้อกลายเป็นคนหัวล้านภายในคืนเดียว เพราะ
เหตุการณ์นองเลือดที่น่าตื่นตระหนกนั้นเกินความคาดหมาย
ของเสิร์ฟเจี้ยน ยาแผนจีนช่าง...มหัศจรรย์เหลือเกิน ทุกอย่าง
สามารถนำมาเป็นยาได้หรือเปล่า นางก็ไม่ว่าเหมือนกัน รู้แต่ว่า
ผมของโจวป้อสามารถหยุดเลือดที่ไหลออกมาของเธอได้
ถึงแม้ว่าผมของโจวป้อจะเริ่มงอกขึ้นมาใหม่แล้ว แต่ทุกคืนพอ
เขาถอดหมวกออก เธอมักเข้ามาลูบตอผมด้วยความซาบซึ้งและ
ขบขัน

เสิร์ฟเจี้ยนไม่เข้าใจถึงความสำคัญของเส้นผมของคน
สมัยโบราณ ดังนั้นนางจึงได้แต่รู้สึกขอบคุณโจวป้อที่กล้าบุกเข้า

ห้องคลอดและอยู่เคียงข้างนางในช่วงเวลาสำคัญที่สุด การกระทำที่ไม่สอดคล้องต่อขนบธรรมเนียมของแคว้นต้าซุ่นนี้ทำให้นางอับอายและซาบซึ้ง ทันทันนั้นเส่ว้เจี้ยนก็เข้าใจถึงความรักที่แสดงออกไม่เก่งของเขา นางปฏิบัติตัวเหมือนผู้ชมและคนผ่านทางมาโดยตลอด แต่เวลานี้นางตัดสินใจแล้วว่า จะใช้ชีวิตร่วมกับโจวป้อ และใช้วิธีของตนเองในการปรับตัวเข้ากับแคว้นต้าซุ่นและตระกูลโจว

เส่ว้เจี้ยนจะพยายามเปลี่ยนแปลงจริง ๆ นางถึงกับล้มเลิกความคิดที่จะเลี้ยงลูกด้วยตัวเอง ทุกครั้งที่เห็นลูกอยู่กับพ่อแม่สามี และท่าทีของพวกเขาก็มีต่อนาง นางก็แอบถามโจวป้อว่า นี่นับเป็นการขายลูกเพื่อเกียรติยศและเงินตราหรือไม่

โจวป้อจึงนางตอบอย่างดุดัน นางจึงยอมหุบปากแต่โดยดี ไม่พูดสิ่งใดอีก

คุณชายสามแห่งตระกูลโจวเข้าสอบขุนนางชนบทภาคฤดูใบไม้ร่วงที่มณฑลซิงโจว ทุกคนล้วนฝากความหวังไว้กับเขาว่าเขาจะสอบจวีเหรินผ่าน ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผลประโยชน์ที่จับต้องได้เช่น การยกเว้นภาระผูกพันในการทำงานไม่ได้รับค่าจ้าง

และภาษีรัฐพิธีบางส่วน นอกจากนี้ยังนำความหวังอันริบหรี่ มาสู่ตระกูลโจวเพื่อยกฐานะจากพ่อค้าขึ้นมา

กิจการตระกูลโจวทั้งลึกลับและมั่นคง เดิมที่ไม่จำเป็นต้องให้คนตระกูลโจวออกหน้าเอง ในสถานการณ์ปัจจุบัน เสว้เจี้ยนมองว่า การซื้อที่ดินเพิ่มเยอะๆ จากนั้นเป็นเจ้าของ ที่จะเอื้อประโยชน์คุ้มค่ามากกว่า โจวป้อเก็บไปพิจารณา แต่อันที่จริงพวกขุนนางในราชสำนักปัจจุบัน มีใครไม่ทำการค้า โดยแอบอ้างชื่อคนในตระกูลบ้าง ไม่อย่างนั้นจะเลี้ยงปากท้องครอบครัวใหญ่เพียงเงินเดือนข้าราชการได้อย่างไร ตอนนี้เขาสามารถกว้านซื้อที่ดินจำนวนมากและเป็นเจ้าของที่รายใหญ่ในบรรดาบัณฑิต ชาวนา ช่างฝีมือและพ่อค้า ถึงอย่างไร ‘ชาวนา’ ก็มีสถานะสูงส่งกว่า ‘พ่อค้า’ อยู่แล้ว

เสว้เจี้ยนเพียงแค่ออกแสดงความคิดเห็นเท่านั้น นางรู้ว่า โจวป้อเป็นคนฉลาด สิ่งที่ขาดไปคือคำชี้แนะทางอ้อมที่เป็นความรู้สองพันปีถัดมาคอยกระตุ้นเล็กน้อยเท่านั้นเอง ตอนนี้เสว้เจี้ยนยังคงอยู่ในช่วงพักฟื้นร่างกาย นางมักนั่งเล่นที่เก้าอี้หวายตรงระเบียงได้ชายคา บางครั้งก็ออกไปอาบแดดที่ลานบ้าน

เสิร์ฟเจียนดูเรียบลงอย่างเห็นได้ชัด ทำให้โจวป้อเลี้ยงที่จะพูดไม่ได้ว่า ‘ต้องมีสิ่งใดผิดปกติเป็นแน่’ แต่เสิร์ฟเจียนหาได้สนใจเขาไม่ ครั้งหนึ่งนางแะไปดูฮูหยินตู้เลี้ยงลูก นางคารวะโจวซางอี้ และฮูหยินตู้อย่างนอบน้อม พูดประมาณว่า ‘ทำให้ท่านพ่อท่านแม่ต้องลำบากใจแล้ว’ ทำให้ทุกคนตื่นตระหนกไม่น้อย

นางคิดตกแล้ว ตอนนี้นางเป็นสมาชิกในครอบครัวแล้ว เหตุใดต้องหาเรื่องทะเลาะด้วย เดิมทีในสายตาของพวกเขา เสิร์ฟเจียนก็คือผู้บุกรุก ถ้าหากนางยังดิ้นรนหัวแข็งต่อไป คนที่ลำบากใจก็คือโจวป้อ อันที่จริงเมื่อคิดดูแล้ว คนตระกูลโจวใจกว้างมาก ไม่ได้บังคับว่าลูกสะใภ้คนโตต้องตื่นเข้ามาทำความเคารพทุกวัน และไม่ได้คิดแผนการหรือเล่ห์เหลี่ยมอะไรมาจัดการนาง พวกเขาแค่ดำเนินด้วยความไม่เข้าใจหรือไม่พอใจบางประการเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ เพราะช่องว่างทางความคิดระหว่างยุคสมัยนั้นกว้างมาก

แต่นางไม่อาจปฏิบัติต่อพวกเขาเฉกเช่นบิดามารดาในยุคปัจจุบัน แต่อย่างน้อยต้องกระตือรือร้นในการแสดงความจริงใจถึงจะถูกต้อง

อนุเฟิงยื่นกรานขอตามไปดูแลคุณชายสามที่ซิงโจว แต่คุณชายสามกลับปฏิเสธ ตอนนี้นางเสียใจอย่างยิ่ง ถึงแม้โจวซางอี่จะยกเลิกกับบริเวณนางเพราะเส่วเจี้ยนคลอดบุตร แต่เธอลับซี้เกียจเที่ยวไปเที่ยวมา วันๆ ดูแลแต่คุณหนูสิบเท่านั้น

อนุหวังสงบเงียบกว่าเดิม เวลาส่วนใหญ่ทุ่มกับการอบรมบุตรสาวเรื่องงานบ้านงานเรือนและงานเย็บปักถักร้อย พยายามลดการมีตัวตน เพื่อลดคำติฉินนินทาของผู้อื่นก่อนที่คุณหนูห้าของนางจะแต่งงาน

ส่วนอนุจ้าวเสนอตัวเป็นคนดูแลเส่วเจี้ยนเอง ฮูหยินตั้ซี้เกียจคาดเดาความคิดนาง เพราะตอนนี้นางใช้เวลาและพลังส่วนใหญ่ไปกับหลานชายคนนี้

ตั้งแต่เส่วเจี้ยนฟื้นขึ้นมา พวกคุณหนูตระกูลโจวกีมาอยู่เป็นเพื่อนทุกวัน และบ่อยครั้งจนโจวป้ออยากไล่ตะเพิดให้ออกไปให้หมด

เดิมที่ฮูหยินตั้กังวลเรื่องแต่งงานของคุณหนูรอง ทว่าไม่รู้เหตุใดถึงเปลี่ยนความคิดกะทันหัน นอกจากนี้นางยังคุยกับ

โจวซ่างอู่ว่า ให้พี่ชายกับพี่สะใภ้รับผิดชอบเรื่องการแต่งงาน
ของคุณหนูรอง ต้องไม่ผิดพลาดเป็นแน่ โจวซ่างอู๋ไต่ร่ตรงดู
ก็เห็นด้วย น้องสาวแท้ๆ ของโจวป้อ โจวป้อคงไม่ละเลย ตาม
ความคิดเห็นของโจวซ่างอู๋ ทางที่ดีต้องเป็นผู้มีการศึกษา ทาง
บ้านมีฐานะ อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นความคิดเห็นของโจวป้อแล้ว
เขาก็ไม่ค่อยเห็นด้วยสักเท่าไร

ดบอียาบ

บทที่ 249 ยามว่าง

ท้องฟ้าแจ่มใส แสงแดดรำไร แม้เป็นช่วงฤดูร้อน แต่ก็ไม่ถึงกับร้อนแผดเผา ดังนั้นช่วงเช้า คนกลุ่มหนึ่งจึงล้อมวงดูคุณหนูสีปากฉ่ำก้นกลมรูปเป็ดยวนย่างเล่นน้ำให้คุณหนูห่านที่เรือนมัวเซียง

สายลมพัดกลิ่นหอมจรุงของบุปผานานาพรรณในสวน มาสู่ศาลาเล็กๆ โดยมีพวกบ่าวคอยยืนพัดให้เจ้านายของตนเอง ทุกคนมองพลางหยอกล้อคุณหนูห่าน แต่ดูเหมือนคุณหนูห่านไม่ใส่ใจเท่าไรนัก เยหน้ามองข้างนอกเป็นครั้งคราว ส่วนเสว์เจียนยังคงอาบแดดเป็นปกติ ไม่ก็เดินเล่นรอบๆ ร่างกายของนางค่อยๆ ฟื้นฟู และฟื้นตัวค่อนข้างเร็วตามที่สวีจิงอันบอก

เสว์เจียนกำลังชดน้ำไข่มุกดำผสมเหล้าและน้ำส้มสายชู บ่าวเด็กคนหนึ่งเดินเข้ามาที่ประตูลานบ้าน เสียวชิงเดินเข้าไปหา บ่าวเด็กคนนั้นกระซิบข้างหูนาง ก่อนจะเดินกลับไป เสียวชิงเดินกลับมาหาเสว์เจียน แต่ไม่เอ่ยอันใด เมื่อเห็นเสว์เจียนวางชามในมือลง ก็รีบผ้าเช็ดมือจากบ่าวที่อยู่ข้างๆ แล้วเช็ดมือให้เสว์เจียน

หลังจากหมั้นหมายเป็นต้นมา ไปอู่เทียนก็ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์มากขึ้น ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ทำเหมือนสวนข้างหลังของตระกูลโจวเปรียบเสมือนบ้านตัวเอง ตอนนี้เขามักอยู่กับโจวป้อที่เรือนด้านหน้าทุกครั้งที่มา เส่ว้เจี้ยนคิดในใจว่า อันที่จริง ทั้งสองคนควรมีเสรีภาพในการพลอดรัก ดังนั้นจึงเผยรอยยิ้มที่มุมปาก แล้วพูดเบา ๆ กับคุณหนูห้าว “ซูเออร์ เมื่อเช้าพี่ใหญ่ของเจ้ารีบออกไปจนลืมเสื้อคลุม เจ้าก็เห็นว่ามีลมแรง เจ้าช่วยเอาเสื้อคลุมไปให้พี่ใหญ่ที่ห้องหนังสือ ด้านนอกแทนพี่สะใภ้หน่อยได้หรือไม่”

เส่ว้เจี้ยนเป็นคนยุคปัจจุบัน ดังนั้นเมื่อเจอสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมต้องสร้างโอกาสให้คุณหนูห้าวได้เจอไปอู่เทียนเป็นธรรมดา คุณหนูรองเพียงแค่เงยหน้ามองพวกนางสองคน ไม่ได้พูดอะไร รอยยิ้มของคุณหนูห้าวช่างดูเจิดจ้าภายใต้แสงตะวัน

คุณหนูรองมีนางเล็กน้อย ก่อนจะมองรอยยิ้มขวยเขินของคุณหนูห้าว มีหลายความรู้สึกผสมปนเปกันจนไม่รู้จะอธิบายอย่างไร ที่แท้แล้วคุณหนูห้าวก็มีมุมนิ่งเงียบอยู่เหมือนกัน ความสดใสร่าจิดอกไม้ที่เป้งบานท่ามกลางแสงแดดเสียดแทงจิตใจของคุณหนูรอง ทำให้สีหน้านางหมองหม่นลงกว่าเดิม แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

ครั้นเห็นคุณหนูห้าเดินจากไปอย่างมีความสุข เสर्वะเจียนก็เริ่มรู้สึกว่าง ไม่มีอะไรทำ นางเบิกตากลมโต มองดูฝีมือคุณหนูสี่ที่ปักกลดลายสวองามราวกับมีชีวิต ก็ถอนหายใจด้วยความอิจฉา หากขอให้นางหยิบจับงานเย็บปักอะไรสักอย่าง ผู้อื่นคงเก๋กระดากที่จะช่วย แล้วคงปักผิดเพี้ยนประมาณว่าจากนกกลายเป็นเป็ดอะไรเทือกนี้ ดังนั้นช่างมันเถิด เป็นบ่าวเหมือนเมื่อก่อนยังจะดีกว่า จะได้เดินตามหลังโจวป้อเดินทางรอบโลก แต่สิ่งที่นางไม่รู้คือ ทว่าทั้งแคว้นต้าซุ่น มีนางเป็นบ่าวคนเดียวที่ยึดเอาการเดินทางรอบโลกมาเป็นอาชีพ

เสर्वะเจียนเดินออกจากศาลามาหยุดที่ไต้ตันไม้ แสงแดดส่องผ่านรำไรให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย นางให้บ่าวรับไชยกแก้อี๋ห่วยออกมา แล้วนั่งลงอย่างผ่อนคลาย ปิดเปลือกตาโยกแก้อี๋ห่วย ก่อนจะเริ่มคิดทบทวน

ช่วงนี้นางว่างตลอดทั้งวันจึงรู้สึกไม่สบายใจ ที่จริงแล้วก่อนหน้านี้นางก็ไม่มีอะไรให้ทำ แคไปเยี่ยมลูกทุกวันเท่านั้น เจ้าลูกคนนี้นับวันยิ่งขวยยิ่งจำมา ถ้าไม่กินกินนอน แต่ลูกไม่ค่อยโต้ตอบนางเท่าไร จึงทำให้นางรู้สึกเบื่ออย่างเลื่องไม่ได้ ดังนั้นบางครั้งนางจงใจหยิกแขนขาป้อมๆ หรือไม่ก็หอมแก้มเพื่อนน้ำลายตอนลูกหลับอย่างมันเขี้ยว ทว่าทุกครั้งที่ทำเช่นนั้น

แม่นมสองคนมักจะยืนขนาบข้างและเฟ่งเล็งนาง ถึงแม้มักกล่าวหาอะไรฮูหยินน้อยโถมสะคราญแต่กลับมีพฤติกรรมไม่น่าเชื่อถือผู้นี้ ทว่าสายตาพวกนางกลับฉายแววตำหนิเจิบๆ ทำให้เส่ว้เจี้ยนชินอายขึ้นมา สุดท้ายก็วิ่งหนีไป แฮ่อ เมื่อไรลูกจะโต จะได้ออกมาวิ่งเล่นกับนางได้

“เจิงเกอเอ๋อร์ตื่นหรือยัง” เอ๋อถามรอบที่ร้อย เสี่ยวเหมยโบกพัด เจิบไปสั๊กพัก ถ้าหากตื่นแล้ว คนทางนั้นก็ต้องมาบอกนานแล้ว จริงๆ เลยเชียว... เสี่ยวเหมยคิดในใจ ก่อนโน้มตัวลงกระซิบข้างหูเส่ว้เจี้ยน “ฮูหยินน้อยเตรียมของขวัญสำหรับคุณหนูเหยาหรือยังเจ้าคะ”

“อืม” เส่ว้เจี้ยนนั่งหลังตรง ละเลียดดื่มชาพุทราจีน พลาขบคิด หลายวันก่อนได้รับจดหมายจากเหยาอิงชาน คราวนี้อีกฝ่ายใกล้เข้าพิธีหมั้นแล้ว เส่ว้เจี้ยนไม่กังวลว่าทางฝ่ายชายจะเป็นผู้ใด รู้แค่เหยาอิงชานแอบปลอมตัวเป็นผู้ชายไปสืบดูเช่นกันก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง เส่ว้เจี้ยนจึงสบายใจจนนางเผลอส่ายศิระษะ แม้เป็นสตรีสูงศักดิ์เหมือนกัน ทว่าเหยาอิงชานใช้ชีวิตสมบุกสมบันมีสีสันยิ่งกว่าวังฉงเมิ่งเสียอีก สายตาของนางมองไปที่คุณหนูรอง ใบหน้าด้านข้างของคุณหนูรองแลดูอ่อนโยนและเปล่งประกาย พุดตามตรง รูปโฉมของคุณหนูรอง

ไม่ได้เป็นรองคุณหนูสูงศักดิ์สองคนนี้ เผลอๆ เหนือกว่าหลาย ส่วนด้วยซ้ำ แต่ทว่าหากไม่พูดถึงสถานะ แค่อุปนิสัย นางไม่มีทางเทียบความสดใสร่าเริงของเหยาอิงชานแม้แต่หย่อม ต่อให้เทียบความซื่อสัตย์กับวังงมิ่งแล้ว ก็ค่อนข้างหัวโบราณและน่าเบื่อกว่ามาก ไม่ต้องให้ผู้อื่นสอน ตัวนางเองก็ปลูกฝังหลักสามคัล้อยตามสี่คุณธรรมและสามหลักห้าคุณธรรมเข้าไปในกระดูกแล้ว สมกับเป็นกุลสตรีผู้ทรงคุณธรรมจริงๆ

เสว้เจี้ยนรู้สึกว่ายิ่งตนเองรู้จักคุณหนูรองมากเท่าไร ยิ่งไม่เข้าใจมากเท่านั้น เฮ้อ คุณหนูรองใช้ชีวิตเช่นนี้ ไม่เหนื่อยบ้างหรือ ทว่านางไม่มีอำนาจมากพอที่จะมีอิทธิพลต่อความคิดของคุณหนูรอง และไม่ได้มีความตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งใด เพียงแต่คิดว่านางควรนำเรื่องการแต่งงานของคุณหนูรองมาเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกของตระกูลโจวจริงๆ แล้ว

พวกคุณหนูน้อยต่างหัวเราะและพูดอย่างแผ่วเบา เสว้เจี้ยนรู้สึกเหมือนอยู่ในสวนด้ากวนหยวน² เมื่อพวกเขาได้รับใช้ขงชาสมุนไพรมานำให้ใหม่ เสว้เจี้ยนยอมยังไม่ดื่มเป็นธรรมดา

² สวนด้ากวนหยวน เป็นสวนที่ภายในมีภูมิทัศน์ขนาดใหญ่ในนวนิยายจีนคลาสสิก เรื่องความฝันในหอแดง

คุณหนูสี่วางเข็มลง เสี้ยววีรีบเข้ามาทักถามว่า คุณหนูสี่
จึงโบกมือและเงยหน้าขึ้นให้ทุกคนแยกย้ายไปทำงานเย็บปัก
จากนั้นก็มองหาของอร่อยที่ตนชื่นชอบท่ามกลางอาหารว่างที่
วางเต็มโต๊ะ ขณะกำลังกินอยู่นั้น จู่ๆ ก็ถามว่า “ซูเออร์ไปไหน”

“คุณหนูห้าช่วยเอาเสื้อคลุมไปให้คุณชายที่ห้องหนังสือ
ด้านนอกแทนฮุนฮินน้อยเจ้าค่ะ” คุณหนูสี่พยักหน้า หยิบหอย
ย่างขึ้นมาจากจาน ยิ้มรับและเอ่ยว่า “พี่สะใภ้คุณธรรมสูงส่ง!
ช่วงนี้ต้องการเสื้อคลุมกันลมจริงๆ นั่นแหละ”

“อืม วันนี้ลมแรงนี่นา”

“ฉะนั้นจึงกล่าวว่าพี่สะใภ้มีคุณธรรม”

“อืม” เสว้เจี้ยนคิดเสียว่าพวกนางกำลังชมตนเอง จึง
พยักหน้าอย่างมุ่งมั่น จากนั้นจึงให้คุณหนูสี่ที่กำลังกินอย่าง
เอร็ดอร่อยครุ่นหนึ่ง แล้วหันมองคุณหนูรอง แล้วพูดปลงๆ
“นางนับว่าเป็นคนที่สูงที่สุดในสวนตอนนี้ แต่วันๆ กลับเอาแต่
กินๆๆ ไม่กลัวอ้วน ระวังจะขายไม่ออกละ”

“นี่เป็นวาจาที่พี่สะใภ้ควรพูดอย่างนั้นหรือ” คุณหนูสี่
ไม่ตอบเสว้เจี้ยน แต่ก็หยุดคิ๊บตะเกียบ จ้องนางใบหน้าแดงเรื่อ

แล้วหันมองคุณหนูรอง ความคิดวนเวียนหลายรอบอย่างรวดเร็ว แม้นางจะเคยชินกับการปากไม่ดี ของพี่สะใภ้มานานแล้ว แต่ทว่าตอนนี้หัวข้อนี้เป็นประเด็นอ่อนไหว ดังนั้นจึงพูดติดตลกอย่างระมัดระวัง “ไม่ใช่ว่าข้าจะกินของอร่อยของพี่สะใภ้ที่นี้ไปตลอดชีวิตไม่ได้สักหน่อย”

“อืม เจ้าก็พูดถูก แต่กลัวว่าอนุจ้าวจะแค้นข้าตายเสียมากกว่า” เสว้เจี้ยนเห็นคุณหนูสี่ถึงตามองนางก็ระเบิดหัวเราะออกมา

“มีสิ่งใดต้องกังวลหรือ ถึงคนอื่นจะโกรธแค้น แต่พี่สี่มิให้กินอัมหนาสำราญ ถึงอย่างไรที่อื่นก็ไม่มีอาหารอร่อยมากเท่าของบ้านพี่สะใภ้อยู่แล้ว เหตุใดต้องแต่งงานด้วยเล่า” ขณะคุณหนูเจ็ดพูด ก็เห็นคุณหนูรองขมวดคิ้ววัดสายตามองมา นางแลบลิ้นใส่ แล้วพูดต่ออีกว่า “ข้าพูดผิดตรงไหน เหตุใดผู้หญิงถึงต้องแต่งงานด้วย แต่งงานแล้วยังต้องคลอดลูกอีก... อันตรายเกินไปแล้ว!”

บทที่ 250 เรื่องวุ่นวาย

หลังจากเสิร์ฟเจียนเสียเลือดมากหลังคลอด ผู้อื่นอาจไม่ตระหนักถึงความเสี่ยง ทว่าคุณหนูเจ็ดพอมีทักษะการแพทย์อยู่บ้างจึงตระหนักถึงเรื่องนี้ และเกิดปมในใจอย่างลึกเลี้ยงไม่ได้ คุณหนูรองสีหน้าพลันนิ่งขมzim ชี้นิ้วไปที่คุณหนูเจ็ด “นับวันเต๋อเอ๋อร์ยิ่งพูดจาเหลวไหล! เป็นวาจาที่สตรีควรกล่าวหรือ”

คุณหนูสี่ไม่เอ่ยอันใด มองพวกนางอย่างระมัดระวัง จากนั้นครุ่นคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะวางตะเกียบแล้วลุกขึ้นยิ้มกล่าวว่า “ข้าไม่เกรงใจแล้วนะ จะเลือกของที่ชอบกลับไปให้น้องแก้ว”

“อืม พรุ่งนี้พาน้องแก้วมาเล่นกับเจิงเกอเอ๋อร์ด้วยล่ะ” เสर्वเจียนหัวเราะพอกพอกใจ คุณหนูสี่ตอบรับเสียงใส เสียววี่รีบหยิบกล่องอาหารแล้วเข้ามาประคองนาง ก่อนที่ทั้งสองจะคารวะแล้วจากไป ช่วงนี้ฟี่รองอารมณ์ไม่ค่อยดี ไม่อยู่กว่นใจจะดีกว่า

ทุกคนต่างพากันแยกย้าย โจวป้อกลับมาตอนเที่ยง เสर्वเจียนก็อดอดอันโจวป้อ เล่าแผนการที่ตนเองคิดมาตั้งนาน

ให้เขาฟังว่า อยากออกไปพักผ่อนหย่อนใจ และถือโอกาสแสดง ความยินดีกับเหย้าอิงชาน ประจวบเหมาะคุณชายสามสอบภาค ฤดูใบไม้ร่วงเสร็จพอดี ถ้าสอบสำเร็จ ก็จะทำให้โจวป้อไปช่วยเชื่อม ความสัมพันธ์เล็กน้อย โจวป้อปรายหางตามองนาง “เจ้าดูแล ตัวเองให้ดี จึงจะสำคัญที่สุด”

เมื่อได้ยินเส่วเจี้ยนเสนอแผนการ ‘ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว’ โจวป้อก็คำนวณสถานการณ์ในใจ แม้จะทำการค้าที่ ชิงโจว ทว่าไม่จำเป็นต้องให้เขาไปดูแลงานด้วยตนเอง แต่ สุดท้ายก็ไม่อาจทนเห็นเส่วเจี้ยนผิดหวังเสียใจได้ จึงไม่อาจ ปฏิเสธด้วยคำว่า ‘ไม่’ อีกอย่าง ที่เส่วเจี้ยนพูดก็มีเหตุผล เขา ต้องไปช่วยคุณชายสามเชื่อมความสัมพันธ์

“ท่านพ่อก็บอกอยู่ว่าช้าพื้ในตัวเร็ว” เส่วเจี้ยนพูดหนักแน่นเป็นเหตุเป็นผล ถ้าไม่ยากให้นางเลี้ยงลูกเอง ก็ต้องให้นาง ออกไปข้างนอก เห็นนางเป็นนกน้อยในกรงทองหรือไร

เดิมทีเส่วเจี้ยนต้องการพาบุตรชายไปเปิดหูเปิดตาด้วย แต่ไม่ต้องให้ผู้อื่นบอก โจวป้อก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ ลูกเล็กขนาดนั้น จะทนกระแทกกระเทือนจากพื้นถนนขรุขระได้อย่างไร อีกอย่าง

ไปแค่ครึ่งเดือนเท่านั้น เพราะต้องรีบกลับมาฉลองเทศกาล
ไหว้พระจันทร์

เหตุผลของเสวี่เจียนมีน้ำหนักเพียงพอ ฮูหยินตู้จึงไม่มี
เหตุผลต้องปฏิเสธ ที่สำคัญตอนนี้นางทุ่มเทให้หลานชายตั้งใจ
ไม่มีผู้ใดคิดแย่งหลานไปจากอ้อมอกนาง ฉะนั้นนางจึงกำชับ
ไม่ก็คำ แล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย

เสวี่เจียนพาคุณหนูรอง คุณหนูสี่ และคุณหนูเจ็ดนั่งรถม้า
โจวป้อและคุณชายหูกซีม้า จากนั้นทุกคนก็ออกเดินทาง

คุณหนูห้าหมั้นหมายแล้วจึงไม่ได้ไปด้วย เพราะอนุหวัง
บังคับให้นางอยู่บ้านเพื่อเรียนรู้กฎระเบียบและขนบธรรมเนียม
เวลาออกเรือนแล้ว คนอื่นจะได้ไม่หัวเราะเยาะ

ไปอี้เทียนก็ไม่ได้ตามไปด้วยเช่นกัน ช่างน่าเหลือเชื่อ
เหลือเกิน

แม้ท้องถนนจะไม่ได้มีทิวทัศน์ที่งดงามจนละลายตาไม่ได้
ขนาดนั้น ทว่าเสวี่เจียนยังคงเลิกฝ้ามามองออกไปข้างนอก
หน้าต่างไม่หยุด เสี่ยวเหมยเรียกนางหลายครั้ง นางถึงได้สติ

กลับมา รีบเอ่ยชมไม่ขาดปาก “ภูเขางดงามล้ำธารใสสะอาด
ทิวทัศน์สวยจริงๆ!”

เสี่ยวหลีเคยเดินทางผ่านเส้นทางนี้หลายครั้ง ไม่ต้องมอง
ก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ครั้นเห็นเสี่ยวชิงเล็กผ้าม่านมองเช่นกัน
ดังนั้นจึงเถียงอย่างจริงจัง “นายหญิงโกหกอีกแล้ว ข้างทาง
มีภูเขามีลำธารอะไรกัน ข้างหน้ามีโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ค็นนี้
พวกเราสามารถพักที่นี่ ถ้าเรารีบอย่างนี้ พรุ่งนี้บ่ายก็ถึงชิงโจว
แล้วเจ้าค่ะ”

เสว์เจี้ยนมองเสี่ยวชิงปล่อยผ้าม่านลงด้วยสีหน้าผิดหวัง
ก็อดบ่นปากขำไม่ได้ เสี่ยวชิงหันหน้ากลับมาเห็นเสว์เจี้ยน
หัวเราะชอบใจ ก็กลับตาลปัตรไม่ออก นางจับหลักดีกว่า

ทั้งสี่หัวเราะพูดคุยกะลอลดทาง จึงไม่รู้สึกเหงา ในที่สุด
ก็มาถึงโรงเตี๊ยมก่อนมือค่ำ พวกนางประคองเสว์เจี้ยนลงจาก
รถม้า เสว์เจี้ยนบ่นว่าน่าเบื่อและเดินเล่นรอบบริเวณ นางรู้สึกว่
ขาไม่บวมไม่ปวดเมื่อยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ทำให้โจวป้อต้องดู
นางไปหนึ่งรอบ

ตอนกลางคืน เส่ว้เจี้ยนห่มผ้านอนบนเตียงเรียบร้อย ขณะที่กำลังหาวยาวๆ เตรียมตัวนอน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง กรีดร้องดังขึ้นในลาน เส่ว้เจี้ยนตกใจจนหาวได้เพียงครึ่งเดียวก็ต้องกลืนลมกลับไป ทำให้สำลักไอโซลกๆ โจวป้อสวมเสื้อลงจากเตียง สั่งเส่ว้เจี้ยนว่าห้ามออกไปเด็ดขาดแล้วเดินออกไป เส่ว้เจี้ยนตะกายลุกขึ้น เดินลากรองเท้าไปที่ริมหน้าต่าง เลิกผ้าม่าน ก่อนจะเปิดหน้าต่างแล้วมองออกไปข้างนอก

ดูเหมือนจะเป็นเสียงสตรีสูงวัยคนหนึ่ง เส่ว้เจี้ยนพิศมองออกไปข้างนอกอย่างสงสัยใคร่รู้ ประตูโรงเตี๊ยมแขวนคอมเพื่อให้แสงสว่างภายในลานได้มองเห็นชัดเจน

มีเสียงดังอีกทีก็กึกก้องภายในลานโรงเตี๊ยม ปะปนกับเสียงกรีดร้อง ครวญคราง และร้องไห้คร่ำครวญของหญิงสาว ไม่นานก็มีผู้ชายคนหนึ่งถูกผลักออกนอกประตู เดินโซเซแล้วล้มลงกับพื้น เส่ว้เจี้ยนได้ยินเสียงลมหายใจดังรอบกาย จากนั้นก็ได้ยินเสียงปิดหน้าต่าง ครั้นเห็นผู้ชายคนนั้นไม่สวมเสื้อท่อนบน แต่สวมเพียงกางเกงขบในขายาวผืนเดียว ก็เดาว่าน่าจะมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น วงศาคณาญาติที่เป็นผู้หญิงต่างพากันมุงดูด้วยความสนุกสนาน

ตระกูลโจวมากันหลายคน จึงเข้าห้องพักรู้นึงบนชั้นสองของโรงเตี๊ยม เวลานี้เห็นเป็นแค่เรื่องหนุ่มสาวหนีตามกัน พวกยามเฝ้าประตูก็ถอนหายใจโล่งอก และบางคนกลับห้องไปนอนต่อเพราะไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง บางคนแค่ลงไปดูสถานการณ์เหมือนโจวป้อ

มีสตรีสูงวัยสวมอาภรณ์สีเขียวแดงทูปตีชายหนุ่มที่ล้มลงจากข้างหลัง นางทั้งตีทั้งด่าสารพัด “ไอ้คนสารเลว ทำเรื่องชั่วช้า! เจ้าคินความบริสุทธิ์ของลูกสาวข้ามาเดี๋ยวนี! ข้าจะตีเจ้าให้ตาย ตีผู้ชายจนๆ อย่างเจ้าให้ตาย! ตีให้ตายไปเลย!”

ชายหนุ่มตื่นรนหลบหลีก “ข้ากับน้องหยางฮวาร์ักกัน แต่พวกท่านกลับขัดขวาง แล้วยังจะส่งนางไปเป็นอนุคนที่ทำให้ชายแก่นั่นอีก พวกท่าน...มีใครเป็นพ่อแม่ใจร้ายอย่างพวกท่านบ้าง ในเมื่อพวกท่านตามมาหาจนเจอ พวกข้าก็จะกลับไปแต่งงานก็พอแล้ว!”

“เจ้าคนจนต่ำต้อย! เจ้าไม่ดูสารรูปตัวเองเลยนะ คิดจะแต่งงานกับลูกสาวข้าอย่างนั้นหรือ ถูๆ! ข้า...ข้าจะจับเจ้าส่งทางการ!” ชายฉกรรจ์อีกคนไถ่ล่อออกมาจากในโรงเตี๊ยมพร้อมตะโกนด่า แล้วช่วยกันกระต๊อบชายหนุ่มผู้นั้น ชายหนุ่มหลีกหนี

หัวเราะเยาะเบาๆ “จับส่งทางการหรือ ได้! ข้าไม่กลัวโดนจับหรือ ถ้าโดนจับแล้ว เรื่องของข้ากับน้องหยางฮวาก็จะเปิดเผยต่อสาธารณะ ไม่ว่าจะจับถ่วงน้ำหรือแห่ตามท้องถนน พวกข้าก็ยังรักกันอยู่ดี ชาวบ้านทั้งอำเภอจะได้รู้ว่าพวกข้าอยู่กินกันแล้ว! เอาซี จับข้าส่งทางการเลย! ข้าจะไปเดี๋ยวนี้!”

หญิงชราวัยหนึ่งชี้น้ำชายหนุ่ม โกรธจนพูดไม่ออก จู่ๆ ก็หันกลับมาชี้ในโรงเตี๊ยม ดุด่าหญิงสาว

ผู้คนในโรงเตี๊ยมต่างตระหนกตกใจ เมื่อเห็นว่ามีคนหนุ่มสาวเข้ามาช่วยเหลื คาดว่าน่าจะเป็นญาติหรือเพื่อนบ้านที่ตามมาพร้อมกัน เมื่อเห็นสถานการณ์วุ่นวายนี้รุนแรงขึ้น ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมจึงต้องออกมาเตือนหญิงชรา “ท่านป้าเบาเสียงหน่อยขอรับ กลางคืนเงียบสงบเช่นนี้ อาจได้ยินไปทั่ว ชื่อเสียงของบุตรสาวท่านอาจ...”

หญิงชรากลับผลึกเขาออก ชี้น้ำดาเขา “โรงเตี๊ยมของเจ้าเป็นโรงเตี๊ยมเถื่อนที่ถนัดปิดบังเรื่องอื้อฉาวดีนัก...”

เสว์เจียนเกาะขอบหน้าต่างตั้งใจดูเรื่องที่เกิดขึ้น แต่โจวป้อที่อยู่ชั้นล่างกลับหวัดสายตาจ้องนาง จึงรีบปิดหน้าต่าง

บ่นพึมพำ “คนโบราณผู้นี้เรื่องมากจริง ๆ เรื่องสนุก ๆ เช่นนี้ อนุญาตให้บุรุษดูเท่านั้น ไม่อนุญาตให้สตรีดูหรืออย่างไร”

พอเห็นเสิร์ฟเจียนปิดหน้าต่างแต่โดยดี โจวป้อกำลังกลับ ขึ้นข้างบน เดิมที่เขาไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านอยู่แล้ว เวลาเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ก็มักรำคาญ แต่ผู้ดูแลโรงเตี๊ยมที่อยู่ข้าง ๆ กลับรังเกียจเขาไว้ด้วยสีหน้าทุกข์ใจ “คุณชายโจว ท่านเป็นลูกค้ารายใหญ่ของพวกเราชาวซิงโจว ท่านช่วยพูดหน่อยว่า โรงเตี๊ยมพวกข้าเป็นกิจการเล็ก ๆ ถูกต้องตามกฎหมาย แยกไปใครมา เข้าย่นคำ เหนือจรดใต้ ทุกคนก็คือลูกค้า พวกข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าแยกผู้ใดหนีตามกันมา”

สถานที่นี้เป็นสถานที่เดียวที่ต้องผ่านเมื่อไปซิงโจว ผู้คนทั่วไปมักหาเข้าพัก ณ ที่แห่งนี้ ดังนั้นกิจการโรงเตี๊ยมจึงมั่นคงมาโดยตลอด ผู้ดูแลผู้นี้ก็เป็นคนมีความสามารถ ดูแลลูกค้ารายใหญ่ที่เคยผ่านทางอย่างเอาใจใส่ทั่วถึง ครั้นโจวป้อเห็นผู้ดูแลถึงตัวเขาไว้ ก็ไม่สะดวกพร้อมเดินไปด้วยสีหน้าเย็นชา พยักหน้าเอ่ยเพียงว่า “ที่นี้หาใช่โรงเตี๊ยมเถื่อนไม่” เดิมที่เขาเป็นคนไม่ชอบพูดมาก เอ่ยเพียงประโยคเดียวแล้วไม่เอ่ยอันใดอีก

คนที่ดูเหตุการณ์ข้างๆ ดิ่งหญิงชราแล้วกระซิบกล่อมนาง “ในเมื่อเด็กสองคนนี้รักกัน เหตุใดเจ้าไม่ทำให้พวกเขาสมหวังเล่า! อีกอย่างเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว แม้ว่าพ่อหนุ่มจะยากจน แต่ดูเป็นคนซื่อสัตย์ อนาคตเขาต้องปฏิบัติต่อภรรยาอย่างดี และกตัญญูต่อพวกเจ้าทั้งสอง ก็นับว่าเป็นชายที่ดี พอแค่นี้เถิด ถือว่าจบลงเท่านี้ จะได้ไม่อับอายขายหน้า”

โจวป้อมมองชายหนุ่มที่กำลังนั่งคุกเข่าบึ้งตึ้ระบนพื้น และหญิงชราที่น้ำตาไหลพรากก็ขมวดคิ้วมุ่น นี่เรื่องบ้าอะไรกัน บางคนเข้าไปสะกิดชายหนุ่มที่คุกเข่าบนพื้น กระซิบเตือนเขาว่า “ยังไงเจ้าก็ทำผิดเช่นกัน เจ้าก็หัดพูดจาอ่อนน้อมกับผู้ใหญ่บ้าง ต่อไปพวกเขาก็ถือเป็นญาติผู้ใหญ่ของเจ้า ก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องน่าอายอันใด”

ชายหนุ่มถอนหายใจทอดยาว มองผู้ที่ตักเตือนแล้วพยักหน้ารับ จากนั้นลุกขึ้นบัดเสียดินตามตัวอย่างลวกๆ ก่อนจะประสานมือคารวะ “ท่านพ่อตาท่านแม่ยาย เรื่องนี้ลูกเขยกระทำการบู่มบ่าม ต่อไปจะดูแลน้องหยางฮวาให้ดีที่สุดขอรับ”

หญิงชราเซิดหน้า ซึ่ไปที่ชายหนุ่ม “เจ้า! เจ้า! เจ้านี้ช่าง... โธ่ ลูกสาวผู้นำสงสารของข้า...”

ชายชราข้างๆ ยกมือชี้ชายหนุ่ม พูดอย่างคับแค้น “คิดจะแต่งงานกับหยางฮวาลูกสาวข้าก็ย่อมได้ แต่เจ้าต้องหาเงินสินสอดมาให้ได้สิบถ้วน³ ข้าไม่สามารถยกลูกสาวให้เปล่าๆ ได้”

“สิบถ้วนหรือ?” ชายหนุ่มคนมองอย่างป้อไป “ต่อให้ข้าขายทั้งที่และบ้านก็ได้เงินไม่ถึงสิบถ้วนหรอก”

ผู้คนกระซิบวิพากษ์วิจารณ์ ญาติที่มากับคู่สามีภรรยาสูงวัยก็ขมวดคิ้วมองหน้ากัน เงินสิบถ้วนหรือ ยาวว่าแต่พ่อหนุ่มคนนี้ แม้แต่คนธรรมดา ก็หาไม่ได้ ขณะที่ทุกคนตกตะลึง เด็กสาวหนึ่งเดินโซเซออกมาจากห้องด้านหลัง ผมเผ้ายุ่งเหยิง คอเสื้อม้วนขึ้นไปข้างใน เผยให้เห็นไหล่ครึ่งหนึ่ง ผูกสายกระโปรงบิดเบี้ยว ร้องไห้สะอึกสะอื้นมองดูผู้คนที่ยืนนอกประตู ทันใดนั้นก็กระโจนเข้าไปคุกเข่าต่อหน้าโจวป้อ ตะโกนเสียงดัง “คุณชายท่านนี้ โปรดช่วยวินิจฉัยถูกผิด นี่เท่ากับเป็นการขายบุตรสาวใช้หรือไม่ ท่านเป็นคุณชายร่ำรวย โปรดเมตตาซื้อข้า หยางฮวายอมเป็นทาสรับใช้ท่าน ต่อไปจะนำเงินมาคืนท่านแน่นอนเจ้าค่ะ”

³ หน่วยเงินจินโบราณ คือการเหรียญมาร้อยเข้าเป็นพวงเดียวกัน หนึ่งพันเหวิน (เหรียญ) เท่ากับหนึ่งถ้วน หากเทียบปัจจุบันเงินหนึ่งถ้วนเท่ากับสองพันสี่ร้อยบาท เงินสิบถ้วนเท่ากับสองหมื่นสี่พันบาท

บทที่ 251 ลักพาตัว

สีหน้าหญิงสูงวัยโกรธจัดก้าวไปคว้าแขนบุตรสาวแล้วลากนางเข้าไปในโรงเตี๊ยม “อย่าคิดว่าคนอื่นจะช่วยเจ้าได้! เจ้ากลับไปแต่งงานเป็นอนของนายท่านเว่ยแต่โดยดีเสียเถิด ตระกูลเว่ยเป็นคนระดับไหน ได้กินดีอยู่ดี ดีกว่าอยู่กัดก้อนเกลือกินกับเจ้าคนยากไร้นี้ไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มมองตามหญิงสาวที่ถูกหญิงชราลากตัวไป ขณะกำลังจะวิ่งตาม คนข้างๆ ก็วิ่งไว้ เขาจึงต้องกลับมา จากนั้นก็คุกเข่าต่อหน้าโจวป้อทั้นที่ “ท่านเป็นคนใหญ่คนโต ถือว่าทำบุญทำทาน ช่วยพวกข้าด้วยเถิด! นายท่านเว่ยอายุหกสิบกว่าแล้ว ถ้าหากหยางฮวาแต่งงานกับเขา...นางจะมีอนาคตที่ดีได้อย่างไร” สตรีที่สูญเสียความบริสุทธิ์แล้ว เกรงว่าจะถูกฆ่าตาย หรือไม่ก็ถูกขายก่อนได้เป็นอนุภรรยาเสียอีก

ครั้นโจวป้อเห็นคนทั้งโรงเตี๊ยมจ้องมองเขาเป็นตาเดียว
ก็รู้สึกลำบากใจ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย เขาแค่ออกมาซื้อซีอิ๊ว⁴
เท่านั้น ตอนนี้จู่ๆ ก็ถูกแม่ฉางน้อยหาเรื่องใส่ตัว กลายเป็น
ตัวเอกของเรื่องดังกล่าวแทน รอคอยให้เขาช่วยเหลือมวล
มนุษยชาติจริงๆ หรือ? ไม่รู้จะพูดอะไรดีจริงๆ จึงต้องพยักหน้า
พูดว่า “ข้าไม่ต้องการให้พวกเจ้าขายแรงงานหรือก ต่อไปเจ้า
ต้องดูแลภรรยาเจ้าให้ดี ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขก็พอ”

ตัวผู้ล้วงเงินออกมาสิบก๊วน แล้วยื่นใส่มือชายหนุ่ม
จากนั้นพูดกับผู้คนที่กำลังมุงดู “แยกย้ายกันเถิด พรุ่งนี้ทุกคน
ต้องรีบออกเดินทาง กลับไปพักผ่อนเสีย”

“พวกข้า พวกข้าต้องขอขอบคุณนายท่านผู้นี้อย่างยิ่ง”
ชายหนุ่มถือถุงเงินในมือ น้ำตาไหลเป็นสาย

ผู้คนที่มุงดูจากเต็ดต่างตกตะลึง! สิบก๊วน! เพียงพอต่อ
ครอบครัวเล็กๆ ใช้จ่ายครึ่งปีเชียวนะ! สงสัยคุณชายตระกูลโจว
ที่ยังหนุ่มยังแน่นผู้นี้ เป็นคุณชายน้อยผู้ร่ำรวยจริงๆ!

⁴ แค่เดินผ่านมาจะไปซื้อซีอิ๊วเป็นคำสแลง หมายถึงไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วย
ไม่เกี่ยวกับตัวเอง

นัยน์ตาของมารดาของแม่นางน้อยตื่นเด่นเป็นประกาย
ราวกับเห็นผู้สูงศักดิ์มาโปรดและเบื้องหลังของโจวป้อมีเงิน
หล่นลงมาจากฟ้าก็ไม่ปาน

ตัวผู้รู้สึกทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ มองคุณชายของตนเอง
เขายังคงสง่างามราวกับเทพบุตร แล้วพูดในใจว่า ก็จริง
คนเหล่านี้ยังไม่เคยเห็นฐยिनน้อยของเขา ถ้าได้เห็นแล้วละก็
คงอยากเอาหัวโหม่งให้ตายไปเลยอาจเป็นไปได้

ตัวผู้ไม่รอโจวป้อมสั่ง เขาก็พูดกับชายหนุ่มว่า “คุณชาย
ของข้าไม่ต้องการคำขอขอบคุณของเจ้า เจ้ากลับไปเสีย”

ครั้นสองสามีภรรยาผู้เฒ่าได้ยิน จู่ๆ ก็น้ำตาไหลพราก
เต็มทีคิดว่าบุตรสาวตนเองจะได้แต่งเป็นอนุของตระกูลร่ำรวย
ทว่าเรื่องราวกลับเป็นเช่นนี้ จึงต้องทำตามอย่างที่ชายหนุ่ม
บ้านจนผู้นี้ว่า ช่างน่าเสียดายจริงๆ

คุณชายใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าใจกว้างมากพอ แต่เมื่อคิดว่า
เขาอยู่สูงเกินกว่าที่บุตรสาวตนจะอาจเอื้อม ดังนั้นจึงหันมามอง
อย่างละล้าละลัง

แขกโรงเตี๊ยมเห็นเช่นนั้นก็ค่อยๆ สลายตัว แม้ยังสนุกไม่สุด แต่ตัวละครหลักต่างแยกย้ายกันหมดแล้ว ผู้ชมจึงต้องแยกย้ายกลับห้องตัวเองไปอย่างไม่เต็มใจนัก พร้อมปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย

โจวป้อเงยหน้าขึ้นมองข้างบน ไม่เลวนี่นา บรรดาน้องสาวและภรรยาของเขาล้วนปิดหน้าต่างไม่สนใจ เขาไม่อยากจะเสียเวลาอีกต่อไป จึงเดินขึ้นบันไดกลับไปห้อง

โรงเตี๊ยมแห่งนี้นอกจากทำเลดีแล้ว ขนาดของโรงเตี๊ยมยังค่อนข้างเป็นที่พอใจ บริเวณลานแบ่งเป็นสองส่วน ด้านหน้าเป็นภัตตาคารสองชั้น ชั้นล่างมีโต๊ะใหญ่ไว้พักผ่อนรับประทานอาหารตามอัธยาศัย ชั้นสองตกแต่งด้วยคานแกะสลักและภาพวาด มีห้องหุรรุสวงามหลายห้องสำหรับตระกูลที่กระเป๋าสตางค์หนา

ขณะที่ลานด้านหลังมีอาคารหลักที่ตกแต่งหุรรุสวงาม กับห้องพักราคาถูกอยู่ปีกซ้ายขวา

สงสัยถ้าแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ก็น่าจะมีพรสวรรค์ด้านการค้าตั้งแต่กำเนิดเช่นกัน...

ตอนนี้โจวป้อเข้าหาอาคารหลักทั้งหลัง ชั้นหนึ่งให้พวกยามและตัวผู้พัก

ส่วนโจวป้อเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน รู้สึกอ่อนใจกับภรรยาตนเอง แม้จะเป็นแม่คนแล้ว แต่ยังมีนิสัยเป็นเด็ก ๆ ไม่รู้เมื่อไรนางถึงจะโตเป็นผู้ใหญ่เสียที

เมื่อเขาเปิดประตูห้องเข้ามา ก็ไม่ได้ยินเสียงเส่วเจี้ยนรีบเข้ามาถามสถานการณ์แต่อย่างใด

โจวป้อนึกสงสัย “เส่วเจี้ยน เป็นอะไรไป เจ้าเปลี่ยนนิสัยแล้วหรือ”

เส่วเจี้ยนไม่ส่งเสียงตอบรับ โจวป้อจึงรู้ตัวทันควัน หันไปมองเตียง ไม่มีคนอยู่!

โจวป้อออกมายืนตรงกลางระหว่างชั้นสอง ตะโกนอย่างเหลืออด “เส่วเจี้ยน ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้ต้องรีบออกเดินทางแต่เช้า ถึงชิงโจวแล้วพวกเจ้าค่อยคุยกัน”

ไม่มีเสียงตอบรับ โจวป้อหมดคำจะพูด ขึ้นเสียงเรียกอีกครั้ง “เส่วเจี้ยน!”

ประตูแกะสลักข้างๆ เปิดออกที่ละบาน บรรดาน้องสาวต่างสวมเสื้อผ้า แล้วออกมาตอบเขา “ผีสะใภ้ไม่ได้อยู่ที่นี้เจ้าค่ะ”

“ผีสะใภ้ไม่ได้อยู่ที่ห้องข้า”

“ผีสะใภ้ไม่ได้มาหาข้าเจ้าค่ะ”

ทันทีที่พวกนางพูดจบ ก็เห็นโจวป้อหน้าถอดสี เขาตะตะเปิดประตูห้องพวกเสี่ยวเหมยสามคนที่อยู่ข้างๆ “เสิร์ฟเจียน!”

โจวป้อรู้สึกหนาวไปถึงกระดูก ทั้งสามคนนี้ก็หายไปด้วย!

พวกยามข้างล่างตึกได้ยินเสียงก็กรูกันออกมา เมื่อครู่แม้พวกเขาไม่ได้ออกไปดูเรื่องชาวบ้านทั้งหมด แต่เพราะว่าเสียงดังรบกวนข้างนอกตลอดเวลา จึงไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงสามนายบ่าวหายตัวไปจากชั้นบนของตึก!

โจวป้อยกเท้าขึ้นกระโดดลงมาจากชั้นสอง ทั้งยามครึ่งหนึ่งไว้คอยเฝ้าคุ้มกันที่นี่ ก่อนจะพาคนที่เหลือวิ่งออกไป

เขาสอบถามผู้ดูแลโรงเตี๊ยมก่อนอันดับแรก ผู้ดูแลเพิ่งกลับมาถึงห้องตนเอง ยังไม่ทันได้นอน ก็ถูกตัวผู้จับตัวมาโยนลงบนพื้น “คิดไม่ถึงว่าที่นี่จะเป็นรังโจร!”

ผู้จัดการล้มลงพื้นด้วยความเจ็บปวด ช้อนสายตามอง
สีหน้าโกรธเกรี้ยวของโจวป้อ ก็รู้ว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่เป็นแน่
จึงไม่กล้าร้องขอความเป็นธรรม เพียงแค่ถามอีกอึก “คุณชาย
โจว นี่ท่าน...”

“คุณ...บ่าวรับใช้ของนายท่านข้าหายตัวไป!” ตัวผู้เล็กคิ้ว
จ้องตา “เลิกเสแสร้งต่อหน้าข้าได้แล้ว! ถ้าไม่ใช่เพราะโรงเตี๊ยม
พวกเจ้าไม่ชอบมาพากล คนจะหายตัวไปอย่างไรร่องรอยได้
อย่างไร”

เมื่อได้ยินว่ามีคนหายตัวไปจากโรงเตี๊ยม มือเท้าของ
ผู้จัดการโรงเตี๊ยมก็เย็นเฉียบ ไม่ว่าอย่างไร การที่มีคนหายตัวไป
ทางโรงเตี๊ยมก็ขัดความรับผิดชอบไม่ได้

ผู้ดูแลสีหน้าหนึ่งคาง พยายามนึกย้อน “คุณชายโจว ท่าน
อย่าเพิ่งร้อนใจ นี่คือการลักพาตัวหรือขอรับ” คุณชายท่านนี้
เพิ่งอวดรวยต่อหน้าสาธารณชน จึงเป็นจุดสนใจของพวกละโมภ
เป็นธรรมดา

“เหลวไหล! ช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้ ถ้าเป็นการลักพาตัว
พวกข้ายืนอยู่ข้างล่างตึกแท้ๆ เหตุใดจึงไม่ได้ยินเสียงเลย”

นี่ไม่ใช่การลักพาตัวธรรมดา ไม่เพียงแค่โจรป้อ แม้แต่ตัวผู้
ก็เข้าใจดี มีโจรลักพาตัวที่ไหนที่ลักพาตัวบ่าวรับใช้ห้องข้างๆ
ไปพร้อมกันทั้งหมดด้วย แล้วยังเป็นโรงเตี๊ยมที่ผู้คนสัญจรไปมา
ตลอดเวลา!

โจรป้อสังเกตเห็นแววตาฉวยไหวของผู้จัดการโรงเตี๊ยม
แล้วผู้ดูแลก็เอ่ยขึ้นอย่างลึกลับใจอย่างที่คุณคิดไว้ไม่มีผิด “ตอนเช้า
มีแขกขี่ม้าเข้ามาลึบกว่าคนจริงๆ เหมือนไม่ใช่คนขี่ม้าธรรมดา
พอมาถึงก็ไม่ออกจากห้องพักอีกเลย...”

เขาพูดไม่ทันจบ โจรป้อก็วิ่งพรวดพราดออกไปเพื่อดูที่
คอกม้าด้านหลัง แล้วพบว่าแม้แต่ม้าของเขาเองก็หายไปแล้ว

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เข้าถึงง่ายทุกทิศทาง นี่ก็กลางดึกแล้ว
แม้จะมีม้า แต่ไม่รู้ว่าจะไล่ตามไปยังทิศทางใด ถ้าจะตามหา
ตอนนี้คงได้แต่ฟังการเดินเท้าเท่านั้น

พวกเขาแบ่งเป็นกลุ่มๆ ก่อนจะแยกย้ายกันไปตามหา
นาง

กระทั่งรุ่งสาง ตามกลับมาได้เพียงเสี้ยวซึ่งทั้งหมดสติ
หลังจากเสี้ยวซึ่งฝัน ได้ยินนางเล่าว่า ตอนแรกพวกนางเข้านอน

แล้ว จู่ๆ ประตูห้องก็เปิดออก จากนั้นก็มีคนเข้ามาสามสี่คน ทูป
พวกนางสลับ ทั้งๆ ที่ยังไม่ทันส่งเสียงใดๆ...

ดูเหมือนพวกมันจะแยกย้ายกันคนละทิศทาง กลุ่มคนที่
ตามเสี่ยวซึ่งเจอบอกว่า คนเหล่านั้นยังผูกผ้าฝ้ายหนาไว้บน
กีบม้าเพื่อที่จะได้หนีไปอย่างเงียบเชียบ ไม่ได้ต่อสู้อะไรกัน
มากมาย เพราะคนพวกนั้นไม่ชินทาง ดังนั้นจึงถูกล่อตาม เมื่อ
เห็นคนตามมาทัน ก็ทิ้งเสี่ยวซึ่งไว้กลางทางก่อนจะรีบหนีไป

เสว้เจี้ยน ตอนนี้อยู่อยู่ที่ใด

บทที่ 252 จวนซื้อจื่อ

“มวลบุปผาล้อมรอบด้วยใบสีเขียวช่อมราวกับมรกตพากันชูช่อบานสะพรั่งทั่วลาน หยดน้ำค้างกระจัดกระจายบนกลีบดอกไม้ไหลร่วงลงมาเหมือนความมีนเมา อาทิตยอัสดงดูเหมือนจะละลายหายไปกับดอกไม้ แม้แต่จิตรกรก็ยากที่จะจรดพู่กันวาดภาพอันงดงาม มีเพียงธรรมชาติที่รังสรรค์ความสวยงามนี้ได้ ผีเสื้อเต้นรำหลงทางท่ามกลางบุปผาหอมจรรุง มันไล่ตามสายลมยามเย็นอย่างแผ่วเบา”

นิ้วเรียวกรีดกรายบนสายผีผา สตรีผู้นั้นเผยอริมฝีปากสีเรื่อแผ่วเบา ขับร้องเสียงอ่อนหวาน ดังก้องกังวาน ราวสะอื้นรำไห้

เสว้เจียนหรีตามอง แม้เข้าสู่เหมันตฤดูแล้ว ทว่ามีเครื่องทำความร้อนใต้พื้นอยู่ ถึงแม้เปิดหน้าต่าง แต่อากาศยังแห้งเล็กน้อย ห้องใต้หลังคามีผ้าห้อยอยู่โดยรอบ ทำให้เห็นภายนอกไม่ชัดเจน แม้จะเห็นบ่าวรับใช้เข้าๆ ออกๆ เป็นแถว

ทว่าไม่ส่งเสียงอันใด แสดงให้เห็นว่าพวกนางได้รับการอบรมมา
อย่างดี

เมื่อเห็นทุกสิ่งเหล่านี้แล้ว เสर्वเจียนก็เบะปากเล็กน้อย
ต้องยอมรับว่าสุดท้ายเหอห้วนถึงที่ป่วยใกล้ตายแต่ยังตายไม่ได้
ก็เป็นบุคคลมีแผนการเล่ห์เหลี่ยมไม่เบา จวนซื่อจื่ออันใหญ่โต
โอ้อ่า ไม่เพียงแต่จัดการมีระเบียบแบบแผน ทว่ายังมีอนุและ
ปาวรับใช้ดงามมากมายที่ภายนอกดูรักใคร่กลมเกลียวกัน
แต่ความจริงแล้วล้วนเป็นผู้สมครประธานเจ้าหน้าที่บริหารจวน
คนต่อไป

ถูกต้อง เสर्वเจียนอาศัยอยู่ในจวนซื่อจื่อเป็นเวลา
สามเดือนเศษแล้ว ขณะนี้นางกำลังนั่งอยู่ในศาลาเขียนหลู่
อันงดงามที่สุดในจวนซื่อจื่อ พร้อมฟังเสียงขับขานของนักร้อง
ประจำจวน

เสี่ยวเหมยและเสี่ยวหลีที่ยืนขนานข้างนางอยู่ใน
เครื่องแต่งกายสีเขียวอมน้ำเงินของบ่าวประจำจวนซื่อจื่อ
เสี่ยวหลียังคงสงบนิ่งเหมือนเดิม มีเพียงเสี่ยวเหมยที่ขมวดคิ้ว
เป็นบางครั้ง “เข้าหน้าหนาวแล้ว เราอาศัยอยู่จวนซื่อจื่อบ้าง นี่
สามเดือนแล้ว เมื่อไรจะสิ้นสุดเสียที”

เสว้เจี้ยนไต้ยินดั่งนั้นก็รู้สึกขบขัน จึงกระแอมไอบาๆ แล้วปรายตามองเสี้ยวเหมย เดิมทีเสี้ยวเหมยมีความรู้สึกดีต่อหนานกุปมาโดยตลอด แต่กลับถูก ‘ลักพาตัว’ มาเช่นนี้ทำให้มโนภาพอันสวยงามพลันสลายไป จินตนาการช่วงสวยงามทว่าความจริงกลับโหดร้ายเหลือทน

ครั้นเสี้ยวเหมยเห็นเสว้เจี้ยนไม่เอ่ยอันใด แต่สงบนิ่งเป็นปกติ นางก็ยิ่งร้อนรน “ตอนที่เรามา ดอกหอมหมื่นลี้ส่งกลิ่นขจรขจาย ตอนนี้ดอกเหมยก็ใกล้บานแล้ว เจิงเกอเอ๋อร์... คิดว่าเจิงเกอเอ๋อร์น่าจะจดจำผู้คนได้แล้ว นายหญิง...”

เสี้ยวเหมยพูดไม่ทันจบ เสี้ยวหลีกี้ชี้จานอาหารว่างเลิศรสที่วางบนโต๊ะ “อาหารอร่อยในจวนชื่อจื่อ ที่อื่นหา কিনยาก...”

เสว้เจี้ยนรู้สึกเจ็บปวดกับคำว่า ‘เจิงเกอเอ๋อร์’ นางคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่ชอบเด็กมาโดยตลอด จึงไปหยอกเล่นกับลูกทุกวันเป็นบางครั้งก็เพียงพอแล้ว ไม่เหมือนคนอื่นที่ห่างจากลูกไม่ได้ ดังนั้นจึงตื่นเต้นที่จะได้ออกมาวิ่งเล่น ดังนั้นการ ‘หายตัวไป’ แล้วมาเป็นนกน้อยในกรงทองที่นี้ช่างดูพอเหมาะ-พอเจาะเหลือเกิน

มีเพียงการสูญเสียจึงรู้จักความเสียใจ รู้จักทะนุถนอม และตระหนักได้ว่า การสูญเสียเช่นนี้เป็นความเจ็บปวดในชีวิตที่ไม่อาจทานทน เป็นสัจธรรมที่ไม่ว่าผู้ใดก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

สีหน้าเศร้าเจียนหนึ่งคาง เจิงเกอเออร์ นางอุ้มท้องเจิงเกอเออร์อย่างยากลำบากกว่าสิบเดือน ตั้งแต่คลอดออกมา เจิงเกอเออร์ได้นอนในอ้อมกอดนางเพียงไม่กี่ครั้ง เมื่อคิดถึงใบหน้าเล็กเนียนนุ่มของเขาก็เจ็บปวดราวกับโดนมีดกรีดเลือดไหลเป็นทาง

เศร้าเจียนไม่เพียงแต่เกลียดตัวเอง นางยังเกลียดหนานกูป่ออีกด้วย เรื่องราวกำลังไปได้ดี ทว่าเหตุใดถึงกลายเป็นเช่นนี้ เหตุใดจึงไม่เหมือนสตรีคนอื่นที่อยู่บ้านตั้งใจทำงานเย็บปักถักร้อยอย่างสงบสุข

บุตรชายอายุใกล้หกเดือนแล้ว หากเป็นเด็กที่พูดเป็นเร็วตอนนี้ก็คงเรียกแม่ได้แล้ว...

เสี่ยวเหมยทราบดีว่า เจิงเกอเออร์คือความเจ็บปวดในใจของเศร้าเจียน แต่เมื่อเสี่ยวพลีถลึงตาใส่ จึงหุบปากทันทีพร้อมกับความเสียใจภายหลัง แล้วแส้มองอาหารว่างตรงหน้าอย่าง

ชื่นชม จากนั้นหยิบขนมตรงหน้าเสิร์ฟเจียนขึ้นมาละเลียดชิม
อย่างไม่เกรงใจ จวนช็อกจืดมีลำดับชนชั้นอันเข้มงวด แต่สำหรับ
พวกนางกลับไม่มีกฎเกณฑ์เข้มงวดขนาดนั้น ผู้คนรอบข้างและ
พวกบ่าวรับใช้ก็แสรังทำเป็นมองไม่เห็น

ไม่ใช่ว่าไม่มีผู้ใดถือสาเรื่องนี้

ก่อนหน้านี้ มือดีตอนผู้เคยเป็นที่โปรดปรานของช็อกจืด
ผู้หนึ่ง คิดว่าตนเองกุมจุดอ่อนของเสิร์ฟเจียนอยู่หมด คิดจะใช้
เรื่องที่ทำตัวไร้กฎระเบียบจัดการอีกฝ่าย แม้จะไม่กล้า
ระบายอารมณ์กับปีศาจจิ้งจอกของช็อกจืด แต่กลับตบหน้า
เสี้ยวเหมยต่อหน้าธารกำนัล ไม่คาดคิดว่าเสิร์ฟเจียนผู้ไม่สนใจ
ไยดีผู้ใด อย่างมากก็แค่หัวเราะ ‘คิกคัก’ กลับปาด้วยซาใส่ด้วย
สีหน้าบึ้งตึง ก่อนจะหยิบเศษชิ้นส่วนขึ้นมารีดหน้านางขณะที่
ทุกคนยังไม่มีสติ พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงนี้ทำคนแตกตื่นไปทั่ว
ทั้งจวนช็อกจืดในชั่วพริบตา ทว่าหลังจากอนุนั้นวิ่งไปฟ้อง
หนานกุปอแล้ว ‘หายตัวไป’ โดย ‘ไม่มีเหตุผล’ ทุกข่าวลือ
ก็หายไปทันที ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ไม่มีใครกล้ายุ่งย่ามกับ
พวกนางสามคนอีก

นักร้องบนเวทีซบซานเสร็จสิ้นก่อนที่เสี้ยวเหมยจะกินอ้ม แต่กลับเห็นนางลูกขึ้นท่วงท่าสง่างาม การระอย่างอ่อนช้อยแล้ว ถอยออกไป นักร้องอีกคนเข้ามาพร้อมกับผีฟ้าในอ้อมกอด แสดงความเคารพต่อหน้าผู้สูงศักดิ์ทุกท่าน จากนั้นค่อยๆ นั่งลง ส่งสายตาเจือรอยยิ้ม เรือนิวดูจหยกเริ่มขยับ บรรเลงบทเพลง อันไพเราะสดใสได้อย่างนุ่มนวลต่างไปจากเมื่อครู่

แม้อีกฝ่ายยังไม่ทันแสดงความสามารถ ดวงตาก็มีเส้นห่ ดึงดูด เส่ว้เจียนรู้สึกชื่นชม ทว่าน่าเสียดาย ตรงหน้ากลับมีเพียง กลุ่มสตรีที่ใช้ความงามเพื่อเอาชนะใจบุรุษเฉกเช่นนาง แต่ ‘นางพญาผึ้ง’ ตัวจริงกลับไม่ได้อยู่ตรงนี้

ครั้นนึกถึง ‘นางพญาผึ้ง’ ตัวนั้น สีหน้าของเส่ว้เจียน ก็พลันเย็นชา เผลอขย่ำผ้าเช็ดหน้าในมือยับยู่ยี่ไปหมด

เมื่อเห็นเส่ว้เจียนกัดริมฝีปากแน่นจนปากเกือบแตก เสี้ยวหลิกับเสี้ยวเหมยก็หันมาสบตากันด้วยความกังวลอย่างยิ่ง

ตั้งแต่นายหญิงมาอยู่ที่จวนซื่อจื่อ อุปนิสัยก็เปลี่ยนไป มาก เดิมทีคิดว่านางจะร้องไห้ไวยวายพุ่มพวยและสร้างปัญหา ใครจะรู้ว่านางกลับใจเย็นอย่างน่าประหลาดใจ เมื่อเจอหนาน-

กูบอ ก็ไม่แสดงความขุ่นเคืองหรือตำหนิใดๆ เหมือนตอนยังอยู่ที่หมู่บ้านตงเซ็งก็มีป่าน เห็น ‘เรือนเล็ก’ เสมือนถิ่นตนเองไปแล้วจริงๆ แล้วเห็นหนานกูบอเป็นเพียงแขกที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไปอย่างโรยอย่างนั้น สิ่งนี้ทำให้หนานกูบอแปลกใจ เหมือนถ้อยคำที่เตรียมมาดูไร่ประโยชน์ในพริบตา และรู้สึกเกือเขินอย่างอดไม่ได้

ตอนแรก เขาตั้งใจดูความสนใจของคนทั้งโรงเตี๊ยมด้วยเรื่องโกลาหล จากนั้นหนีสะเปะสะปะเพื่อสร้างความสับสนให้โจวป้อ สุดท้ายก็มาถึงจวนซื่อจื่อโดยสวัสดิภาพ น่าเสียดายที่เส่วเจี้ยนต้องใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนเพื่อรักษาจนฟื้นตัว

คราวแรก เสี่ยวเหมยและเสี่ยวเถาหวาดกลัวอย่างยิ่ง แต่ก็ค่อยๆ สงบลงตามเส่วเจี้ยน แม้นางหญิงจะไม่ได้เอ่ยอันใดกับพวกนาง แต่พวกนางก็รู้ดีนายหญิงมีความคิดของตนเองชัดเจน ไม่ใช่ชายหญิงผู้ที่เคยคิดสิ่งใดก็แสดงออกทางสีหน้าอย่างนั้นเหมือนในอดีตอีกต่อไปแล้ว

ผู้ที่เป็นหัวหน้าผู้ดูแลจวนซื่อจื่อคนปัจจุบันคือปาวเก่าแก่ที่รับใช้ร่างกายหนานกูบอนามว่าเหลียนเออร์ แม้มีสาวใช้และอนุโมฆะมากมายในจวนซื่อจื่อ แต่กระนั้นก็ยังไร้ซึ่งชายาเอก

มีเพียงชายารองที่ป่วยหนักลุกไม่ขึ้น หากยึดตามกฎหมายเกณฑ์
ป่าวรับใช้ไม่อาจรับตำแหน่งดูแลภายในได้ ทว่าเหลียนเอ๋อร์เป็น
ปาวที่เกิดในจวนแห่งนี้ และติดตามรับใช้หนานกุปอตั้งแต่เด็ก
แม้ว่าไม่ได้อยู่ในฐานะอนุ แต่ดูแลสถานการณ์ในอนาคตก็น่า
ไม่แตกต่างอะไร

เสว้เจี้ยนยังจดจำสีหน้าอันละเอียดอ่อนของเหลียนเอ๋อร์
ยามเห็นนางครั้งแรกได้ แม้ริ้วคิ้วดกดำเล็กขึ้นเล็กน้อย ทว่า
นัยน์ตากลับสะท้อนสิ่งต่างๆ มากมายที่โกหกใครไม่เป็น ก่อนจะ
หลุบตาลง ก้าวขึ้นมาคารวะนางข้างหน้า “จื่อ...”

เสว้เจี้ยนกลับยิ้มบางๆ ชัดจังหวะนาง “ข้าคือเสว้เจี้ยน
เป็นแขกของชื่อจื่อ ข้าต้องรบกวนพี่สาวแล้ว” เสว้เจี้ยนทราบดีว่า
เหลียนเอ๋อร์ผู้นี้ก็รู้จักจื่อซินเหมือนกัน

เสว้เจี้ยน? แขก? เหลียนเอ๋อร์เบิกตากว้าง แต่ไม่ถาม
อันใด เพียงปรายตามองหนานกุปอ ขณะที่หนานกุปอมอง
เสว้เจี้ยนอย่างลึกซึ้ง พร้อมกับโบกมือให้เหลียนเอ๋อร์ถอย
ออกไป ก่อนไปยังมียามองทางนี้เต็มๆ ตา...

“ต่อไปนี้ต้องการสิ่งใดก็ให้บอกเหลียนเอ๋อร์ก็พอ”

เสว้เจี้ยนแค้นยี้ม มองหนานกุปอ ส่งเสียงอ้อในคอ ถ้าข้า
อยากกลับบ้านก็บอกนางได้ใช่ไหม

หนานกุปอรู้ทันนาง จึงเอ่ยเสริม “เรือนเล็กหลังนี้ เตรียม
ไว้สำหรับจื่อ...เจ้ามาโดยตลอด”

เสว้เจี้ยนพูดเสียงราบเรียบ “ชื่อจื่อช่างใส่ใจจริง ๆ เมื่อ
ถูกใจสตรีนางใด ไม่สนว่านางจะมีสามีและลูกหรือไม่ ก็ต้อง
สร้างเรือนให้อยู่ในจวน จวนชื่อจื่อต้องกว้างมากเพียงใดกัน”

หนานกุปอมองนางพร้อมสายตีสระ ทว่าสุดท้ายก็ไม่มี
คำอธิบาย

เสว้เจี้ยนให้คนไปตามเหลียนเอ๋อร์เข้ามา มองเหลียน-
เอ๋อร์แล้วเอ่ยว่า “ตั้งแต่มาอยู่ที่จวนชื่อจื่อหลายเดือนแล้ว
เสว้เจี้ยนคิดถึงชาयरอง เมื่อก่อนชายาปฏิบัติต่อเสว้เจี้ยน
อย่างดี ตอนอยู่ที่อันหนิง เสว้เจี้ยนและชาयरองสนิทสนม
กลมเกลียว เหลียนเอ๋อร์พาเสว้เจี้ยนไปคารวะชาयरอง
ได้หรือไม่”

เหลียนเออร์ครุ่นคิด ยิ้มกล่าว “มิใช่ว่าไม่ได้ แต่ชาयरอง
ยังป่วยอยู่ เวลานี้อากาศหนาวเย็น เกรงว่าอาการหนาวเช่นนี้
จะทำให้ชาयरองอาการยิ่งทรุดลง”

เสว้เจี้ยนพูดด้วยรอยยิ้ม “แม่นางเหลียนเออร์พูดถูก
เสว้เจี้ยนเป็นเพียงแขก มีอย่างที่ไหน เป็นแขกมาอยู่อาศัย
นานหลายเดือน แต่ยังไม่เคยกล่าวขอบคุณหนึ่งในเจ้าของจวน
อย่างชาयरองสักคำ”

นางพูดว่า เหนอหวันถึงคือ ‘หนึ่งในเจ้าของจวน’ ถ้า
‘หนึ่งในเจ้าของจวน’ ได้ยินเข้า ไม่รู้ว่าจะโกรธเพียงใด เพียงแต่
คนผู้นั้นสภาพร่อแร่เหลือทน เจ้านายตนยังคำนึงถึงมิตรภาพ
แต่เก่าก่อน จึงบำรุงด้วยโสมและรังนกทุกวัน มิฉะนั้นคงไป
ปรโลกนานแล้ว ความสุขอันมีดมนชัดสดเข้ามาในใจเหลียน-
เออร์ ขณะเดียวกันก็เกิดความรู้สึกดีกับ ‘จื่อชิน’ ที่ความจำเสื่อม
ผู้นี้

เหลียนเออร์ผินตามองเสว้เจี้ยน เห็นนางก้มหน้าเล็กน้อย
ไม่แสดงสีหน้าใดๆ นัยน์ตาดำขลับมีดมน ท่าทางไม่ถือตัวและ
ประชิดประชันแต่อย่างใด ราวกับคนที่นางพูดถึงไม่เคยมีความ
บาดหมางใดๆ มาก่อน

เมื่อรู้สึกถึงสายตาของเหลียนเออร์ เสว้เจี้ยนก็เงยหน้าขึ้นสบตา เหลียนเออร์ชะงักเล็กน้อย ผิวขาวดุจหิมะเช่นนี้ ใบหน้าสวยหยาดเยิ้มเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจิตใจหวั่นไหว สตรีนางนี้ช่างงดงามหยาดฟ้ามาดินเสียจริง โชคดีที่เสียงของนางแหบแห้งและความจำเสื่อม โชคดีจริงๆ! เมื่อคิดเช่นนั้น เหลียนเออร์ก็นิยมน้อมน้อยๆ พูดอย่างลังเล “เรื่องของชาวยารอง ชื่อจื่อของพวกเราเป็นคนจัดการด้วยตนเอง เหลียนเออร์ไม่อาจตัดสินใจเองได้ เอาอย่างนี้ ให้เหลียนเออร์ไปถามชื่อจื่อดีหรือไม่”

บทที่ 253 เมาสุรา

พอตกติก หานนุกูปอก็กลับมาตามคาด

แววตาของหานนุกูปอยังคงสดใส ขนงคมเข้ม รอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา สวมอาภรณ์สีเขียว ตัวยาวลดลายสีเขียวแวววาว เผยให้เห็นความหรรษางดงาม ดูเหมือนเขาเพิ่งกลับมาจากงานเลี้ยงข้างนอก ยังไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้าก็มุ่งหน้ามาที่เรือนเล็กหลังนี้ เขายังคงอ่อนโยน สูงสง่าและสง่างามเช่นเดิม ดูไม่เหมือนผู้ร้ายลักพาตัวสักนิดเดียว สายตาที่มองนางยังคงลุ่มลึกดูจล้นน้ำ

“ว่าอย่างไร คงเบื่อหน่ายไม่มีอะไรทำกระมัง” หานนุกูปอ มีสีหน้ามีนเมาเล็กน้อย พุดกับเสว้เจี้ยน “เจ้าชอบเล่นของเล่นแปลกประหลาดใช่หรือไม่ ชวนพี่สาวน้องสาวในจวนมาเล่นด้วยดีหรือไม่ คิดว่าพวกนางคงอยากเล่นการละเล่นแปลกใหม่เหมือนกัน เจ้าจะได้ไม่เบื่ออยู่”

เสว้เจี้ยนตอบด้วยท่าเฉยชา “เสว้เจี้ยนไม่อาจเอื้อมรบกวน ‘พี่สาวน้องสาว’ ในจวนของท่านหรอก” พี่น้องหรือ

เข้าไปเป็นพี่น้องกับอนุภรรยาของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร เสर्वเจียนต้องเอาตัวเข้าแลกเพื่อตอบแทนบุญคุณในการดูแลเอาใจใส่ของหนานกุปอด้วยหรือไม่

ขอเพียงแค่เสर्वเจียนไม่ก่อเรื่องหรืออาละวาด หนานกุปอก็ชี้แจงนำมาใส่ใจ ถึงอย่างไรนางก็หนีออกจากจวนไปไม่ได้ เขาย่อมไม่เอาท่าทีเย็นชาห่างเหินของนางเก็บมาใส่ใจ “ทางที่ดีอย่าไปหาซายารอง ถ้าติดโรคขึ้นมา ก็ต้องพลอยลำบากปวดสองคนของเจ้าดูแลอีกมิใช่หรือ”

ครั้นเห็นหนานกุปอกล่าวเช่นนี้ เสर्वเจียนก็พูดไม่ออก ทว่ากลับรู้สึกแก่ใจว่าไม่มีทางเอาชนะสติปัญญาของบุคคลเช่นนี้ได้ เวลานี้สิ่งที่สามารถทำได้ก็คือ อย่ายั่วโมโหเขาเป็นอันขาด และพยายามรักษาระยะห่างเอาไว้ ถ้าหากนางแข็งแรงแรงพอ นางก็อยากจัดการเขาไม่ลดละเหมือนกัน

ขณะกำลังเพ้อฝัน เสียวหลินหน้าตึงถือถ้วยชาที่เพิ่งอุ่นในมือ ก้าวเข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งสองคนแล้วยื่นถ้วยให้เสर्वเจียน “นายหญิง นี่ก๊วยวนเกา⁵ของท่านเจ้าค่ะ” หลังจาก

⁵ ก๊วยวนเกาเป็นขนมเจลาดินที่ทำจากหนังหมู ผสมงาดำและถั่วเปลือกแข็ง เมื่อแข็งตัวนำมาตัดเป็นชิ้นคล้ายขนมถั่วตัด

นายหญิงผ่านเหตุการณ์เสี่ยงชีวิตต่อการเสียเลือดครั้งนั้น
อาหารส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับ การบำรุงเลือดและพลังชี ครึ่งนี้
ถูกลักพาตัว ระหว่างทางถนนเป็นหลุมเป็นบ่ออีก ได้รับการ
กระทบกระเทือนระหว่างทาง วิ่งเวียนศีรษะหลายครั้ง ขอบฝัน
และนอนไม่หลับเรื้อรัง มือเท้าเย็นเจียบตั้งแต่ยังไม่เข้าฤดูหนาว
จึงต้องเพิ่มความอบอุ่นแก่ร่างกายด้วยวิธีนี้

บ่าวคนนี่! หนานกุปอพูดกับนาง “เสี่ยวหลี เจ้าไม่ได้
เตรียมน้ำแกงแก้เมาให้ข้าหรือ”

เสี่ยวหลีพูดในใจ น้ำแกงแก้เมาของเจ้าเกี่ยวอะไรกับข้า
ด้วยเล่า นางหน้าตึงพลางพูดขึ้นมาอย่างไม่เต็มใจ “ก็ได้เจ้าคะ
เสี่ยวหลีจะไปเตรียมให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ”

หนานกุปอมองนางหมุนกายออกไปอย่างไม่เต็มใจ แล้ว
ยิ้มกล่าวกับเสวี่เจียน “บ่าวคนนี่ ไม่เห็นเหมือนตอนอยู่หมู่บ้าน
อะไรนั้นเลย”

ไร้สาระ ตอนอยู่หมู่บ้านตงเซิ่ง เจ้ามาในฐานะแขกยอม
ได้รับการปฏิบัติอย่างดี ทว่าตอนนี้กลับกัน เจ้าเป็นเจ้าของจน
พวกข้านายบ่าวเป็นเพียงนกน้อยในกรงทองของเจ้า เจ้ายังจะ

ให้นักน้อยที่ถูกขังสำนักในบุญคุณเจ้าอีกหรือ เสर्वเจียนพยักหน้า
น้อยๆ ใช้ข้อดักกู่หยวนเกากินช้าๆ ยิ้มบางๆ พร้อมเอ่ยชม
“อืม ฝีมือของเสี่ยวหลิพัฒนาอีกแล้ว” รวากับพูดว่า อา
ตวงอาทิตย์คำคินนี้ ช่างสว่างจ้าเหลือเกิน

เมื่อนานกูปอเห็นนางกิงชนมอย่างเริ่ดอร่อย ก็ยิ้ม
ตาหยี “ป่าวที่เสर्वเจียนสอนเองกับมือ จะไม่เก่งได้อย่างไร”
สิ้นคำก็ขยับเข้ามาใกล้เสर्वเจียน ก่อนจะแสรงถอนหายใจ “เฮ้อ...
อย่างไรเมืองหลวงของเราก็ดีกว่า เจ้าคูสิ ตั้งแต่เจ้ากลับมา...”

นางอยู่ใกล้นานกูปอเกินไปจนได้กลิ่นสุราจากตัวเขา
นางวางถ้วยชาลง ชี้นานกูปอแล้วเอ่ยว่า “ข้าไม่ใช่จื่อชิน บอก
เจ้าหลายรอบแล้ว ข้าคือเสर्वเจียน ไม่ใช่ใครอื่น” เมื่อเสर्वเจียน
พูดถึงตรงนี้ ก็อยากพูดต่ออีกว่า เจ้าช่วยเก็บกลับไปคิดได้ไหม
ถ้ายังไม่เข้าใจอีก ข้าก็หมดหนทางแล้ว

“อ้อๆๆ เจ้าคือเสर्वเจียน” นานกูปอพูด ‘อ้อ’ สามครั้ง
อ้อจนเสर्वเจียนแทบถลึงตาใส่ เจ้าเป็นแม่ไก่หรือไร นานกูปอ
อมยิ้ม มองด้วยแววตารักใคร่ พูดเสียงทุ้มต่ำ “เสर्वเจียน...”
เสर्वเจียนเห็นใบหน้าของเขาเข้าใกล้เรื่อยๆ ก็รีบเอ่ยขึ้นด้วย
ความเคารพ “ซื่อจื่อ ท่านมายามวิกาลเช่นนี้ มีธุระอันใดหรือ”

หนานกุปอกดเสียงต่ำ “หากไม่มีธุระอันใด จะมาไม่ได้ เชียวหรือ” เส่วเจี้ยนคิดในใจ ทั้งจวนเป็นของเจ้า เจ้าจะมาเมื่อไร ก็ยอมได้ จึงรีบเอ่ย “ท่านดูสิ มีดคำแล้ว ถ้าไม่มีธุระอันใด ก็กลับไปพักผ่อนเร็วๆ เถิดเจ้าคะ เส่วเจี้ยนขอไม่ไปส่งนะเจ้าคะ”

หนานกุปอหน้าแข็งค้าง คิ้วกระตุกเล็กน้อย ส่งเสียงหึม ในลำคอแล้วพูดว่า “นี่เจ้ากำลังไล่ข้าหรือ”

เส่วเจี้ยนจะกล้ายอมรับได้อย่างไร ความชั่วร้ายของ ชื่อจื่อผู้นี้ไม่ใช่เรื่องที่คนธรรมดาจะคาดเดาได้ แม้ว่าเส่วเจี้ยน มีความกล้าหาญมากแต่ก็ไม่มากพอที่จะแสดงท่าทีแข็งกร้าวกับ เขาได้ นางจึงเอ่ยอย่างสุภาพ “ไม่ได้ไล่เจ้าคะ แค่เกรงว่าจะ รบกวนเวลาพักผ่อนของชื่อจื่อเท่านั้น”

หนานกุปอย่อมไม่รีบกลับไปพักผ่อน เมื่อเงยหน้าขึ้น ความปรารถนาที่ไม่อาจปิดบังในนัยน์ตาก็คงปรากฏชัดเจนต่อหน้า เส่วเจี้ยน ที่เก็บซ่อนมานานขนาดนี้ ก็เพื่อครอบครองในเวลา นี้ใช่หรือไม่ เขาเอ่ยเสียงแหบต่ำอีกครั้ง “ข้าพักผ่อนที่นี่ไม่ได้ เชียวหรือ” ไม่ว่าอย่างไร เขาก็กลัวร้อนบ้งคับนางเกินไป หนานกุปอพูดจบก็หันกลับไปนั่งเตียงอีกฝั่งหนึ่ง โนมตัวไป ข้างหน้ามองนางอย่างอ้อยอิ่ง

รูปร่างผอมเพรียวของเสว์เจี้ยนกับใบหน้าขาวดุจหยกบริสุทธิ์ภายใต้แสงเทียน ช่างเป็นภาพที่สวยงามจริงๆ! หนานกุปอพิศมองจากด้านข้าง มักรู้สึกหัวใจพองโตและพึงพอใจอยู่เสมอ ไม่ว่าเจ้าคือจื่อชินหรือเสว์เจี้ยน ก็ต้องตกเป็นของข้าไม่ใช่หรือ

เสว์เจี้ยนก้มหน้าก้มตาราวกับตั้งใจล้มรสกุ๋หยวนเกาไม่เอ่ยตอบเขาเพราะไม่มีอะไรจะพูดด้วย นอกจากคำหยาบที่ไม่อาจหลุดออกจากปากได้

กระนั้น การเพิกเฉยเช่นนี้ก็กลับยิ่งทำให้หนานกุปอไม่พอใจ พุดกตเสียงต่ำ “เสว์เจี้ยน...”

เสี่ยวหลียืนถือชามน้ำแกงแก้มืออยู่ข้างนอก สบตากับเสี่ยวเหมยที่อยู่หน้าประตู เห็นได้ชัดว่าวันนี้ซื้อจื่อเมามากแล้ว ซึ่งแตกต่างจากตอนปกติอย่างสิ้นเชิง เสี่ยวเหมยและเสี่ยวหลีพยายามตั้งสติ แล้วเอ่ยขึ้นอย่างอดไม่ได้ “ซื้อจื่อเจ้าคะ ดีมากแล้ว นายหญิงของพวกเราต้องการพักผ่อน ถ้าหากซื้อจื่อมีธุระอันใด ไว้ค่อยคุยกันพรุ่งนี้ก็ไม่สายเจ้าคะ”

ตั้งแต่มาอยู่ในจวนซื่อจื่อ เสี่ยวเหมยรู้สึกหดหู่ใจ มาโดยตลอด นางคิดเสมอว่าโจวป๋อยังดีไม่พอ ยังเอาใจใส่และยังรักนายหญิงไม่มากพอ แต่ทว่า ซื่อจื่อที่นางเคยตั้งความหวังไว้สูงส่งกลับใช้วิธีการหยาบช้ำแย่งนายหญิงกลับมา ที่สำคัญได้มาอยู่ในจวนซื่อจื่ออย่างไร้สถานะและอยู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วน ทำให้ความคาดหวังของเสี่ยวเหมยที่มีต่อซื่อจื่อแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง! นางสงสัยว่าซื่อจื่อไม่ได้ชอบนายหญิงจากใจจริงตั้งแต่แรก หรือบางที เขาอาจแค่หลงใหลในใบหน้าอันงดงามไม่มีผู้ใดเทียบเทียมของนายหญิงกระมัง

เสี่ยวเหมยและเสี่ยวหลีเข้ามาพร้อมกัน ก่อนที่เสี่ยวหลีจะยื่นชามน้ำแกงแก่มาให้หานานกุปอ

งานอุ่นไอรักบ้างไม่ทำ ขอหาเงินไปวัน ๆ ได้ไหมเจ้าคะ! เล่ม 6 จบ

稻香小农女

Camellia

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《稻香小农女》 (Dao Xiang Xiao Nong Nu)

Author © 万人不迷 (Wan Ren Bu Mi)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7828-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)